

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Fremsat den 20. november 1962 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 121 af 31. marts 1962, foretages følgende ændringer:

1. § 9 a, stk. 6, affattes således:

„Stk. 6. I de i stk. 1a) omhandlede kommuner, der ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde under 4.000 indbyggere, samt i disse kommuners omegnskommuner, jfr. stk. 1 b), kan kommunalbestyrelsen for ét skatteår ad gangen bestemme, at personfradraget kun skal udgøre 4.000 kr., 3.500 kr. eller 3.000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere; for andre skatteydere udgør personfradraget i så fald henholdsvis 2.500 kr., 2.000 kr. og 2.000 kr.“

2. § 9 b, stk. 1, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 9 b. I sognekommuner, hvor den kommunale indkomstskat af personer ikke skal beregnes efter bestemmelserne i §§ 9 og 9 a, kan sognerådet beslutte, at den kommunale indkomstskat beregnes med en for alle kommunens skatteydere fælles beskatningsprocent efter bestemmelserne i § 9 a, stk. 3 og 4. Sognerådet kan dog for ét skatteår ad gangen bestemme, at personfradraget kun skal udgøre 4.000 kr., 3.500 kr. eller 3.000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere; for andre skatteydere udgør personfradraget i så fald henholdsvis 2.500 kr., 2.000 kr. og 2.000 kr.“

§ 2.

Loven finder anvendelse fra og med skatteåret 1963-64.

Bemærkninger til lovforslaget.

Det personfradrag, der ifølge §§ 9, 9 a og 9 b i lov vedrørende personlig skat til kommunen benyttes ved ansættelsen til kommunal indkomstskat, udgør efter lovens hovedregel 4.500 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2.500 kr. for andre skatteydere.

I visse kommuner kan kommunalbestyrelsen dog for ét skatteår ad gangen bestemme, at personfradragene kun skal udgøre 3.000 kr. for forsørgere og 2.000 kr. for andre skatteydere. Denne valgmulighed står åben for kommunalbestyrelsen i følgende kommuner:

Indenrigsmin. 6 kt. j. nr. 6007/1962.

1) købstadkommuner og sønderjyske flækker, såfremt kommunen havde under 4.000 indbyggere ved *den* almindelige folketælling, der forelå offentliggjort senest forud for ligningens foretagelse, samt Marstal handelsplads, der i henhold til indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 11 af 19. februar 1962 (lovtid. B. 1962 side 330) ligestilles med købstæder under 4.000 indbyggere, selv om indbyggerantallet i kommunen efter indlemmelsen af Marstal landsogns kommune overstiger dette tal.

2) omegnskommuner til de under 1) nævnte kommuner (såfremt de pågældende kommuner overhovedet er pligtige at beregne kommuneskat-

ten efter systemet med fælles beskatningsprocent, hvilket efter bestemmelsen i kommuneskattelovens § 9 a, stk. 1 b) er tilfældet, hvis de har mindst 500 indbyggere bosat i forstadsbebyggelser),

3) sognekommuner, i hvilke kommunalbestyrelsen efter bestemmelsen i kommuneskattelovens § 9 b, stk. 1, har besluttet, at den kommunale beskatning skal ske ved anvendelse af en for alle kommunens skatteydere fælles beskatningsprocent i stedet for ved anvendelse af det hidtidige system med beskatning efter lejligheden.

For skatteårene 1961-62 og 1962-63 har kommunalbestyrelserne i de under 1)-3) nævnte kommuner yderligere — i medfør af § 3, stk. 2, i lov nr. 53 af 11. marts 1961 — været berettiget til at anvende et personfradrag på enten 4.000 kr. eller 3.500 kr. for skatteydere, der ved beregningen af skat til staten stilles som forsørgere; i så fald har fradraget for andre skatteydere udgjort henholdsvis 2.500 kr. og 2.000 kr.

De her omtalte kommuner, der således i skatteårene 1961-62 og 1962-63 har kunnet vælge mellem 4 forskellige sæt personfradrag, har, som det fremgår af nedenstående oplysninger, i vidt omfang benyttet sig af de foreliggende valgmuligheder.

For skatteåret 1962-63 anvender 878 sognekommuner frivilligt beskatningsprocent. Heraf benytter det store flertal, 700 kommuner, det mindste personfradrag på 3.000 kr./2.000 kr. Henholdsvis 74 og 67 kommuner anvender de to midlertidige sæt personfradrag på 3.500 kr./2.000 kr. og på 4.000 kr./2.500 kr. Kun 37 af de pågældende

sognekommuner anvender lovens normale personfradrag 4.500 kr./2.500 kr.

Af de 26 købstæder og flækker med under 4.000 indbyggere anvender for skatteåret 1962-63 3 personfradraget 3.000 kr./2.000 kr.; samme fradrag anvender Marstal handelsplads. De midlertidige fradrag 3.500 kr./2.000 kr. og 4.000 kr./2.500 kr. anvendes af henholdsvis 1 og 7 kommuner, medens 15 anvender personfradraget 4.500 kr./2.500 kr.

Til købstæder og flækker med under 4.000 indbyggere findes 2 omegnskommuner, der i skatteåret 1962—63 skal anvende beskatningsprocent; i begge kommuner anvendes personfradraget 4.500 kr./2.500 kr.

Baggrunden for bestemmelserne i loven af 11. marts 1961: at en del af de mindre købstæder samt en del af de sognekommuner, der frivilligt anvender beskatningsprocent, har ønske om at anvende højere personfradrag end kommuneskattelovens minimumsfradrag på 3.000 kr./2.000 kr., men på den anden side ikke for tiden mener at kunne anvende lovens normale fradrag på 4.500 kr./2.500 kr., må stadig antages at være til stede. Det foreslås derfor ved nærværende lovforslag at give de kommunegrupper, der for skatteårene 1961-62 og 1962-63 har haft adgang til at vælge personfradragene 4.000 kr./2.500 kr. og 3.500 kr./2.000 kr., ret til også fremover at vælge disse fradrag, således at der for disse kommuners vedkommende også for fremtiden er mulighed for valg mellem 4 sæt personfradrag.